

— (A szirén.) A szirének valamikor zengő szavu tündérek voltak, a kik daluk varázsával vesztébe csalták a hallgatózó vándort. A cseles Ulisszész az árbocfához kötöztette magát, mikor szigetük mellett elhajózott. Attól félt a nagy zeneértő, hogy a szép nimfák trillái és fioriturái elcsábítják és eltérítik fontosabb teendőtől, az utazástól, a melynek végén a hü Pénélope asszony ölelése kecsgette. Az idők megromlottak azóta, hogy Hellász istenei elvesztették trónjukat. Meghalt a nagy Pán, a nagy Pán halott. A szirén neve megmaradt, de muzsikája ugyancsak megváltozott. Ma szirénnek azt a keserves szavu sipot hívják, a mellyel derék mentőink Budapest érzékeny fülét gyötrik. Micsoda zenét tud ez a szirén! Az emberi lét egész nyomorusága megragad bennünket, ha halljuk. A mentőkocsi belsejében vergődő minden testi és lelki szenvedés szimbolikus kifejezésre jut a szirén szavában. Ez a szirén nyög, üvölt, nyöszörög, tombol, kéjes fokozással emelkedik a hanglétrán a velőt tépő magasságokig és játszva száll alá az emberi kin ama mélységébe, a hol már eltompultunk és nem izgat bennünket sem jó, sem rossz. Valahányszor ezt a szirént halljuk, megborzadunk és nem a halálra gondolunk: hiszen odalenn már nem fáj semmi. Hanem a spanyol kinzó kamarákra, a velencei *prigeoni*-ra, a fogorvos székére, Herzl és Hüttl műtőasztalára. Senkisésem becsüli annyira a mentők humánus működését, mint mi. De mit ártanak egészségünknek éppen ők, a kik egyébként oly sokat használnak? Vagy szirén nélkül nem lehet menteni? Nem lehet más, kevésbé komplikált módon figyelmeztetni a kocsit, hogy térjen ki a mentők autója elől? Ez a szirén rettenetes. Hallottam én a trieszti kikötőben egyszerre az egész hajóhad valamennyi szirénáját bugni, sikoltani; a Karszt aszott sziklái hatalmasan visszaverték az ijesztő hangzavart. De mind együtt nem zaklatott föl bennünket ugy, mint a pesti mentőkocsi egyetlen szirénája. A mi utcánk zenéje nem a legharmonikusabb: tülekedők zajongása, villámosok csöngetése, tűzoltók trombitája, kocsisok káromkodása, utcagyerekek sivalkodása vegyül itt össze észbontó összevisszaságba. De mind közül kiválik, két oktávval legalább magasabban, a mentők szirénája. Uraim, gondolják meg, önök is lehetnek még tehetetlen járókelők. Vegyék észbe a tulajdon, jóval biztató jelszavakat: mindnyájunkat érhet baleset. Egyszer önöket is egy gyöngé, zavaros, leszerelt pillanatban érheti a maguk szirénjének váratlan szava. Mindnyájunk jóvoltáért: némitsák el a szirénjüket. És pótolják más, kevésbé gyötrelmes hangszerral.

		Iktatószám	
		Budapestre vonatkozó újságcikkek	
Szerző		Cím	
<i>Sep.</i> (Hely)		<i>1913. XI/22</i> (Idő)	
Forrás:		Köt. v. fü.	
<i>Budapesti hírlap</i>		<i>613.79</i>	
Hely		Tárgy	
<i>1913</i>		<i>613.79</i>	
Személy		Osztalványozás	